

Samson – erou al credinței și dezamăgire - Ernst-August Bremicker / Manuel Seibel

Introducere

Istoria lui Samson este bine cunoscută celor mai mulți cititori ai Bibliei. O istorie captivantă. O istorie plină de învățătură. O istorie tragică. Desigur, Samson a trăit cu totul alte timpuri decât noi. Atunci nu erau creștini credincioși. Dar dacă transpunem istoria lui în timpul nostru, putem învăța o mulțime de lucruri din ea.

„O jumătate de creștin este o absurditate totală” – așa se spune. Cu jumătăți nu poți face nimic. O jumătate de pat nu este nicidecum un pat. O jumătate de om nu este nicidecum un om. Un fotbalist profesionist, care jumătate din timpul lui joacă baschet, nu va deveni niciodată un fotbalist cu succes. Cu toate acestea noi încercăm deseori să ne strecurăm prin viață ca jumătate de creștini.

Cineva a gravat următoarea frază: „O sută de jumătăți nu fac un întreg”, și o altă afirmație spune: „Ori aparții cuiva cu totul – ori deloc”. Domnul Isus ne vrea în totalitate. El nu poate folosi jumătăți de creștini pentru o lucrare. *„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”* (Matei 6.24) – așa spune Domnul Isus Însuși chiar în predica de pe munte. Aceasta sună lipsit de orice compromisuri și este exact așa. Apostolul Pavel scrie în privința aceasta: *„Nimeni, slujind ca ostaș, nu se încurcă în treburile vieții”* (2 Timotei 2.4). Aceasta sună la fel de lipsit de compromisuri.

Samson a încercat șpagatul între o slujbă pentru Dumnezeu său și flirtul cu lumea – și în final a eșuat. Pe de o parte el era un om cu putere mare. Probabil omul cel mai puternic, care a trăit vreodată pe pământul acesta. El era o unealtă în mâna lui Dumnezeu – cel puțin temporal. El a obținut biruințe mari asupra dușmanilor poporului lui Dumnezeu. Dar cu regret în viața lui este și reversul tragic. Bărbatul puternic avea o mare slăbiciune. El a dăruit inima lui unei femei false. La pieptul unei femei străine și-a pierdut puterea. Ca și captiv al filistenilor a trebuit să lucreze pentru ei. Dintr-un biruitor măreț devine un învins de deplâns, dintr-un erou al credinței ajunge un om ratat.

Din fericire acesta nu este sfârșitul lui Samson, căci la sfârșit harul lui Dumnezeu sărbătorește un succes măreț, în ciuda întregii tragedii a vieții sale. Dintr-un om ratat devine iarăși un erou al credinței. Cel care a pierdut devine iarăși un câștigător. Biruința cea mai mare o are Samson în moartea sa.

Domnul Isus dorește să ne aibă în totul pentru Sine. Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Corint: *„Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!”* (1 Corinteni 6.19,20). Dumnezeu vrea să ne aibă pentru Sine și pentru scopul Său. El nu dorește ca noi să șchiopătăm de ambele părți. Este valabil: ori – ori! S-a terminat cu indolența și cu compromisele necurate. S-a terminat cu jumătățile de măsură. Pe durată lungă nu sunt bune. Aceasta o arată destul de clar viața lui Samson.

Samson era un așa-zis „nazireu” al lui Dumnezeu. Acesta era un bărbat care aparținea cu totul lui Dumnezeu. În exterior aceasta se vedea în părul lui lung, netăiat. În afară de aceasta, ca nazireu nu avea voie să mănânce și să bea din rodul viței de vie și nici să nu se atingă de vreun cadavru.¹ Aceste trei semne exterioare trebuiau să arate deslușit, că nazireul își folosea viața întreagă pentru Dumnezeu. Tot așa și noi – tânăr sau bătrân – trebuie să fim bărbați ai lui Dumnezeu și femei ale lui Dumnezeu, pe care el îi poate și le poate folosi în totul pentru Sine.

Dumnezeu vrea în mod deosebit puterea tinereții. *„V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați învins pe cel rău”* (1 Ioan 2.14). Noi nu trebuie să ne irosim puterea cu alte lucruri. Ea aparține în totul Domnului nostru, care ne-a mântuit.

Nașterea lui Samson – premisele cele mai bune

Viața unui om începe cu nașterea lui, în sensul cel mai strict odată cu procrearea lui. În Biblie Dumnezeu ne lasă uneori să aruncăm o privire înapoia culiselor, înainte să înceapă viața unui om. Așa este în cazul lui Samson. Părinții lui erau probabil deja înaintați în vârstă. Numai numele tatălui lui îl cunoaștem: Manoah. Numele lui înseamnă tradus: liniște, loc de odihnă. Numele mamei lui Samson nu îl cunoaștem.

Deodată Dumnezeu intră în viața acestor doi oameni. Total pe neașteptate El Se arată soției lui Manoah și îi face cunoscut, că ea va naște un fiu, cu toate că până atunci ea era sterilă. Însă aceasta nu este totul. Lui Manoah și soției lui li se mai spune, că fiul lor Samson trebuia să fie un nazireu. Chiar și mama lui trebuia din momentul arătării Domnului să renunțe la vin și la struguri. În afară de aceasta i s-a interzis să mănânce lucruri necurate. Deci ea însăși să se comporte deja exact ca un nazireu, pentru ca copilul să poată fi un nazireu de la început. Cu privire la părul lung, o a treia obligație pentru un nazireu, nu i se spune nimic, căci Dumnezeu a plecat de la premisa, și El consideră aceasta încă valabil, că femeia poartă păr lung, lăsat să crească liber. Aceasta este o poruncă valabilă și astăzi pentru femei (și pentru femeile tinere) (compară cu 1 Corinteni 11). În afară de aceasta pentru lipsa acestei porunci este și un motiv „biologic”: părul nu are nici o influență asupra rodului pântecelui, copilul în pântecelul mamei.

Se poate pune întrebarea, de ce pentru Dumnezeu era așa de important ca Samson să fie un nazireu al lui Dumnezeu deja de la procreare, deci un bărbat care trebuia să trăiască cu totul pentru Dumnezeu, despărțit de rău și de întinări. Răspunsul constă în aceea, că Domnul voia să folosească pentru acest timp de decădere un instrument cu totul deosebit pentru binecuvântarea poporului Său Israel. Poporul Israel se afla într-o stare așa de rea că era mulțumit să trăiască sub stăpânirea filistenilor. Ei nici măcar nu mai strigau către Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu voia să lase pe poporul Său fără salvator. De aceea El a venit în ajutorul poporului Israel pe o cale cu totul ieșită din comun.

---

¹ Detalii în privința aceasta se pot citi în Numeri 6. În mod obișnuit în Israel nazireii erau pe timp determinat. Samson dimpotrivă, trebuia din pântecelul mamei să fie un nazireu al lui Dumnezeu (Judecători 13.5).

Patru evenimente minunate din viața lui Samson și a familiei lui

Dumnezeu S-a revelat părinților lui Samson într-un mod unic în felul lui. Și de asemenea și Samson a trăit în tinerețea lui lucrarea lui Dumnezeu într-un mod simțitor:

1. Dumnezeu li s-a revelat în înfățișarea Îngerului Domnului și le-a făcut cunoscut că Numele Lui este *minunat* (Judecători 13.18).
2. Manoah a jertfit Domnului un ied ca *jertfă de ardere de tot și jertfă pentru păcat* unite cu o *jertfă de mâncare* (Judecători 13,19).
3. Îngerul Domnului S-a înălțat în flacăra altarului la cer (Judecători 13.20).
4. Duhul Domnului a venit peste Samson și l-a luat în posesiune conducându-l și călăuzindu-l în Mahane-Dan, între Toreea și Eștaol.

Patru binecuvântări spirituale în viața unui credincios

Din aceste patru întâmplări istorice putem deduce patru învățături spirituale esențiale pentru timpul nostru. Toate patru sunt însușiri ale ultimei mari treziri spirituale, care a existat în creștinătate – în secolul al 19-lea. Ele sunt totodată premise pentru ca în viața unui creștin credincios (tânăr) și tot așa într-o adunare (biserica) locală să fie posibilă învierea.

1. Totul începe cu Dumnezeu, noi am putea spune și: cu Persoana Domnului Isus Hristos. Dumnezeu S-a revelat în chip desăvârșit în Domnul Isus Hristos (Ioan 1.18). La această revelare nu mai trebuie adăugat nimic. Ea și-a găsit punctul culminant la crucea de pe Golgota, când Isus Hristos a arătat în chip desăvârșit că Dumnezeu este lumină și dragoste.
Cu toate acestea este necesar să ai în mod *cu totul personal* o întâlnire cu Domnul Isus. Desigur aceasta este de natură spirituală și nu corporală. Însă numai atunci când Domnul Isus Se revelează mie personal respectiv nouă ca credincioși dintr-un anumit loc, va putea avea loc în viața noastră o nouă decizie pentru Dumnezeu.
Noi avem nevoie să fim conștienți că avem a face cu o Persoană minunată. Ea trebuie să ne impresioneze din nou. Aceasta merge împreună cu citirea și păzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Acolo Îl găsim pe El și tot ce este în legătură cu El. Numai atunci când păzim Cuvântul Său și nu tăgăduim Numele Său (compară cu Apocalipsa 3.8), Domnul poate produce o trezire în viața noastră.
Cuvântul lui Dumnezeu și Persoana Domnului Isus trebuie să ocupe un loc central în viața noastră.
2. Dacă Domnul Isus ne devine important în viața noastră, atunci Îi vom aduce cu plăcere onoare și adorare. Gândul acesta este exprimat prin aceea că Manoah aduce Domnului o jertfă. O înviere în mijlocul creștinilor credincioși conduce întotdeauna la cunoașterea și perceperea propriei poziții preoțești.²

---

² Preotul din poporul Israel aducea diferite jertfe, pe care poporul Israel voia să le aducă lui Dumnezeu din cauza păcatelor săvârșite sau simplu din mulțumire de bună voie (jertfa de ardere, jertfa de pace). Dacă noi astăzi vorbim despre o poziție preoțească, atunci prin aceasta se înțelege: că creștinii credincioși aduc lui Dumnezeu „jertfa de laudă” (Evrei 13.15), deci ca adoratori laudă și preamăresc pe Dumnezeu și pe Domnul Isus.

Diferitele jertfe ale Vechiului Testament vorbesc simbolic despre Persoana, viața și moartea ispășitoare a Domnului Isus. Deci dacă creștinii credincioși vor să aducă lui Dumnezeu jertfe în sens spiritual, ei Îl adoră și Îi spun cu inimi mulțumitoare ceva despre frumusețea și gloria pe care ei – așa ca și Dumnezeu, Tatăl – o recunosc în Persoana, în viața și în moartea ispășitoare a lui Isus. Prin El – și *numai* prin El – noi ne putem apropia de Dumnezeu și putem avea părtășie cu Dumnezeu, Tatăl. Aceasta este în sensul cel mai profund adorarea în duh și adevăr.

Dumnezeu poate aștepta această adorare și de la noi. Adorarea noastră este de natură spirituală și are loc în concordanță cu revelarea lui Dumnezeu în Isus Hristos (Ioan 4.24). Cine gândește că poate renunța la acest aspect central al vieții creștine, acela în cele din urmă nu va avea parte de o trezire spirituală adevărată.

3. Din istoria lui Ghedeon știm că îngerul Domnului nu este nimeni altcineva decât Domnul Însuși, Iahwe (Judecători 6.12,14). Ca să zicem așa Dumnezeu este propriul Său mesager – înger nu înseamnă altceva decât trimis, mesager. Din Noul Testament știm că Fiul, Cuvântul veșnic, este revelarea Tatălui (compară cu Ioan 1.1-3.14).

Astfel îngerul Domnului care se ridică poate fi înțeles ca un referire la Persoana Domnului Isus. După înfăptuirea lucrării la crucea de pe Golgota (Manoah a adus întâi jertfa) El nu numai a murit, ci și El a înviat dintre morți.

Una din caracteristicile principale ale epocii creștine este Hristos înviat, care domnește în cer glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Cu El, Hristos, Capul trupului, al Adunării (Bisericii), noi suntem deja astăzi legați în modul cel mai strâns (Coloseni 1.18). O întrebare importantă este: cunoaștem noi pe Domnul Isus numai ca Salvator al nostru, sau ca și pe Acela care acum domnește în cer și acolo dorește să aibă părtășie cu noi? Este cerul pentru noi numai țelul la care vom ajunge la sfârșitul vieții noastre, când Domnul Isus va fi revenit? Sau noi deja astăzi trăim în sens spiritual în locurile cerești?³

4. În Vechiul Testament Dumnezeu, Duhul Sfânt, venea uneori peste bărbați individuali ai lui Dumnezeu, uneori chiar *peste* necredincioși. În timpul nostru creștin dimpotrivă, Duhul Sfânt locuiește în fiecare om mântuit (1 Corinteni 6.19; Romani 5.5). Aceasta este cu mult mai mult decât un credincios din Vechiul Testament putea trăi. Dumnezeu Însuși locuiește în oameni în Persoana Duhului Sfânt. Suntem noi totdeauna conștienți de aceasta? Alături de glorificarea Domnului Isus, trimiterea Duhului Sfânt pe pământul este a doua binecuvântare mare pentru creștinii credincioși. Deoarece Duhul Sfânt este Dumnezeu, nu poate exista nimeni altcineva decât El care să preia conducerea în viața unui credincios. În sensul acesta El este Proprietarul, Cel care conduce, Cărmaciul, Cel care

---

³ Expresia „locuri cerești” se găsește numai în epistola către Efeseni (Efeseni 1.3,20; 2.6; 3.10; 6.12). Ea se referă la cer, așa cum ea poate fi trăită de noi astăzi prin credință în sens spiritual. „Locurile cerești” (de fapt: cele cerești) sunt un domeniu care constituie opusul celor pământești și vizibile. Este vorba de lumea nevăzută a lui Dumnezeu, unde Domnul Isus domnește deja astăzi la dreapta lui Dumnezeu (Efeseni 1.20). Deci dacă noi ne preocupăm cu binecuvântările cerești, așa cum ele ne sunt prezentate în epistola către Efeseni și epistola către Coloseni, cu Domnul Isus glorificat, atunci noi ne aflăm în aceste locuri crești.

binecuvântează. Pe de altă parte Duhul Sfânt poate fi denumit și „Locuitorul permanent” sublim al nostru. Căci El nu se impune; dacă vrem să ne trăim viața în independență de Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu permite aceasta. Este spre paguba noastră, fără îndoială. Și dacă un creștin vrea să-și ducă viața fără călăuzirea Duhului Sfânt sau dacă noi păcătuim împotriva lui Dumnezeu, prin aceasta Duhul lui Dumnezeu se întristează (compară cu Efeseni 4.30). Suntem noi plini de Duhul Sfânt? El vrea să fie nu numai „Oaspete”, ci să poată lucra liber – în timpuri bune și în timpuri grele. Este o realitate minunată și o binecuvântare măreață, pentru care noi nu putem mulțumi îndeajuns, că Dumnezeu, Duhul Sfânt, locuiește în noi. Cine are deschise urechile inimii și își trăiește viața în părtășie cu Domnul Isus, acela va trăi cum Duhul Sfânt îl apucă de mână și cum Hristos umple inima.

Este frumos să vedem la Samson că la începutul vieții sale el se află sub călăuzirea Duhului Sfânt. Un început bun este o bază bună pentru o viață binecuvântată. Numai acest început nu este suficient, dar totuși el constituie o situație de plecare bună.

În afară de aceasta învățăm de la Samson că orice slujire începe acasă și în jurul casei proprii. Nu poți începe slujirea în lucrarea de misiune, dacă mai înainte nu ai început înaintea ușii casei să-l urmezi cu credincioșie pe Domnul Isus (compară cu Marcu 5.19,20), și anume cu perseverență.

Lucrarea de odinioară a lui Samson – o schimbare tragică a macazului

Un început bun al unei vieți de credință este o bază importantă pentru dezvoltarea în continuare a unui credincios. Însă numai aceasta nu este suficient pentru a fi permanent credincios Domnului Isus. Desfășurarea tragică a istoriei lui Samson oferă material doveditor. După o preistorie minunată și un timp al tinereții bun, Samson nu s-a mai lăsat călăuzit de Duhul Sfânt, ci de proprii lui ochi. Despre aceasta relatează capitolul 14.

Să te lași călăuzit de ochi?

Deja în versetul 1 citim, că Samson *a văzut* în Timna o femeie dintre fiicele filistenilor. Cu expresia „vedere” aici vrea să se spună mai mult decât numai o „înregistrare”. Samson a văzut și a poftit – aceasta este ceea ce Duhul lui Dumnezeu ne arată aici. Niciodată nu este bine când un creștin credincios se lasă călăuzit de ochii lui („poftea ochilor”, 1 Ioan 2.16). Decisiv este ca noi să verificăm pe baza Cuvântului lui Dumnezeu ceea ce vedem cu ochii noștri. Nu sentimentele noastre sunt decisive, ci sentința lui Dumnezeu, pe care El ne-a dat-o în Cuvântul Său.

Filistenii făceau parte din dușmanii poporului lui Dumnezeu. Tocmai ei erau cei care au subjugat poporul Israel. Filistenii erau un popor care s-au stabilit în Canaan (compară cu Iosua 13.2 și versetele următoare; Judecători 3.3), cu toate că Israel trebuia să-i alunge (Exod

23.31). Potrivit cu Geneza 10.14 ei descindeau din Mițraim, tatăl Egiptului. Ei au luptat împotriva lui Isaac (Geneza 26.15 și versetele următoare) și mai târziu au locuit în sud-vestul Canaanului. Deci ei trăiau în țara făgăduinței date lui Israel, însă nu au intrat în țară trecând prin Marea Roșie (Exod 13.17).

Simbolic ei reprezintă pe oamenii care simulează că aparțin poporului lui Dumnezeu (locuiesc în țară). În realitate însă ei nu cunosc nici Paștele nici Marea Roșie. Ei nu au luat pe Domnul Isus ca Salvator (Paștele) și de aceea nici nu pot, în ceea ce privește viața lor veche, să fi murit împreună cu Hristos (Marea Roșie; Romani 6.5,8). Ei se numesc astăzi creștini, dar niciodată nu s-au pocăit.

Cum poate un bărbat, pe care Dumnezeu l-a ales, să facă lucruri împreună cu dușmanii poporului lui Dumnezeu și prin aceasta cu dușmanii lui Dumnezeu? Tocmai aceasta a făcut Samson. Pentru noi creștinii credincioși sunt valabile în acest context cuvintele: „*Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.*” (Iacov 4.4). În felul acesta un slujitor al lui Dumnezeu se comportă totodată ca vrăjmaș al lui Dumnezeu – ce tragedie!

Și astăzi tinerii sunt în pericol să se lase călăuziți de ochii lor și să cadă în capcana oamenilor atrăgători, care probabil prin caracterul lor sau prin înfățișarea lor ar putea fi un partener de căsnicie. Dar cum se poate lega un creștin credincios cu un necredincios? „*Ce parte are un credincios cu un necredincios?*” (2 Corinteni 6.15). O astfel de relație nu corespunde voii lui Dumnezeu și de cele mai multe ori duce la ruină spirituală.

Încăpățânarea lui Samson

Cu regret în comportarea lui Samson devine clar că el cu toată atenționarea din partea părinților lui voia să țină cu tărie la hotărârile lui. Părinții i-au atras atenția că filistenii fac parte dintre cei necircumciși și prin aceasta aparțineau dușmanilor poporului lui Dumnezeu. În încăpățânarea lui fermă insistă la planul lui: „*Pe ea ia-mi-o, pentru că este potrivită în ochii mei*” (versetul 3b).

Unii tineri credincioși ar fi trebuit să asculte mai bine de sfatul și atenționările părinților lor. Uneori durează numai câteva săptămâni și luni, până se ajunge să se înțeleagă acestea. Deseori este prea târziu. Căci odată intrat într-o relație, care se termină cu căsătoria, aceasta este de neșters pentru acest pământ. Samson ar trebui să fie o atenționare serioasă tocmai pentru tinerii credincioși care stau în fața alegerii partenerului de căsnicie.

Nimeni să nu creadă că remarcă care urmează: „*Și tatăl său și mama sa nu știau că lucrul acesta era de la Domnul, pentru că El căuta o ocazie împotriva filistenilor*” (Judecători 14.4), justifică fapta falșă a lui Samson. Planurile lui Dumnezeu se pot realiza și prin comportarea noastră greșită. Căci începând de la căderea în păcat a lui Adam și a Evei sunt două linii pe care noi niciodată nu ar trebui să le confundăm și să le amestecăm:

Planul lui Dumnezeu se realizează totdeauna și nu poate fi distrus nici măcar prin păcatele noastre. Însă pe de altă parte rămâne valabilă *responsabilitatea* noastră. Și aceasta de asemenea este 100% valabilă. În cazuri singulare se poate chiar ca o acțiune greșită să conducă la un rezultat pozitiv. Însă prin aceasta acțiunea greșită nu devine una bună. Ea trebuie condamnată.

Să te aduci singur în pericol?

În partea a doua a acestui capitol învățăm că Samson însuși se aduce în pericol. Ce avea el ca nazireu al lui Dumnezeu să caute într-o vie, căci el trebuia să se țină departe de orice rod al viei?

Fiecare dintre noi își cunoaște domeniile periculoase. Și este unul care le cunoaște foarte bine: satan. El se va folosi pe deplin de cunoașterea lui, dacă noi de bună voie ne punem în pericol. De aceea ar trebui să fim foarte atenți cu noi înșine. Nu întâmplător suntem mereu atenționați în Noul Testament să fugim de anumite lucruri. Aceasta nu înseamnă altceva decât să facem un ocol câștigat se poate de mare al lucrurilor respective. De exemplu: „*Fugiți de curvie!*” (1 Corinteni 6.18). „*Fugiți de poftele tinereții*” (2 Timotei 2.22).

Poftele tinereții, despre care Pavel îi scrie lui Timotei, nu se referă la poftele sexuale, ci la alte pericole tocmai pentru tineri: mândria, neseriozitatea, încăpățânarea, nerăbdarea, încrederea de sine. Căci ca tânăr deseori se resping experiențele oamenilor mai în vârstă și se crede că se știe totul mai bine. Aceasta este mândrie și încăpățânare.

Atenționările și îndemnul lui Dumnezeu

Din pasajul acesta putem deduce și o altă învățătură pentru noi. Căci Dumnezeu atenționează pe slujitorul Său, da, pe noi toți, de căile false. El face aceasta din dragoste pentru noi. Lui Samson i-a trimis un leu. Și Dumnezeu i-a ajutat lui Samson să biruiască și să omoare acest leu. Samson nu a avut nevoie de nici o unealtă pentru a birui leul. Dumnezeu i-a dăruit putere, să biruiască acest dușman puternic cu mâinile lui goale. Tot astfel el nu trebuia să chibzuiască ca prin mijloace omenești sau tactică lumească să caute o cale pentru a birui pe filistenii (compară cu Judecători 4.4). Dumnezeu i-ar arăta robului Său într-un fel potrivit Lui, o cale pe care Samson ar putea înfrânge pe filistenii – simplu prin puterea lui Dumnezeu, pe care El i-a dat-o.

Roiul de albine împreună cu mierea, care se afla în cadavrul leului, sunt de asemenea o ilustrare a unui adevăr spiritual: viață din moarte. Tocmai aceasta este necesar și pentru noi ca creștini. Numai atunci, când suntem conștienți că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos și că firea veche (carnea) din cel credincios nu are nici un drept să stăpânească, viața va deveni vizibilă în mod practic. „*Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus*” (Romani 6.11).

Pentru a putea realiza aceasta este mereu necesară o judecată de sine. Tot ce rezultă din natura veche trebuie judecat în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și cu privire la crucea Domnului Isus. Aceasta nu înseamnă altceva decât să ne recunoaștem păcatele, să le mărturisim, să ne

căim de ele și să ne gândim care a fost cauza care a dus la aceste păcate (compară cu Matei 5.29,30). Pe acestea trebuie să le tratăm, adică să le înlăturăm. Aceasta face parte din una din cele mai mari provocări în viața unui creștin.

Bucurie în lumea aceasta

Nu este de mirare că în timp scurt Samson avea deja 30 de însoțitori dintre filistenii. Cine a deschis odată ușa pentru lume, nu trebuie să se mire că lumea intră pe ușă. Pentru început s-ar putea să se vadă unele avantaje. Dar foarte curând acești *prieteni* devin o povară și mai ales dăunători pentru viața noastră de credință.

Căci acești oameni nu cunosc un lucru: taina credinței adevărate. Ei sunt necredincioși, care nu posedă viața din Dumnezeu. Nu știu nimic despre faptul că Domnul Isus a murit la cruce. Aceasta nu-i interesează, deoarece ei nu au nici o relație cu El. De aceea ei nici nu au murit în sens spiritual împreună cu El. De aceea astfel de prietenii îndepărtează de Domnul Isus.

Însă ceea ce au nevoie tinerii creștini credincioși sunt prietenii bune, care motivează pentru o viață cu Domnul Isus. Ei trebuie să aibă astfel de prietenii și să întrețină o relație cu Domnul Isus. În ei locuiește Cuvântul lui Dumnezeu, așa că Duhul Sfânt poate decide în viața lor.

Ce foloase a avut Samson în cele din urmă de la relația lui cu filistenii aceștia? Răspunsul este foarte simplu: nici unul, cel mult pagubă. Căci împreună cu această femeie el nu a trăit niciodată, și cu însoțitorii lui a ajuns numai să se certe. Cu regret el nu a fost nici o mărturie în lumea aceasta. Numele *Samson* înseamnă probabil: soare mic. Cu regret el nu era nici soare, care să reflecte lumina lui Dumnezeu, și nici un soare mic, care să facă să se vadă cel puțin ceva din ceașă lumină. În centrul vieții lui stăteau poftele proprii. În felul acesta a adus pagubă lucrării lui Dumnezeu.

Faptele de credință ale lui Samson – Dumnezeu este de partea slujitorului Său

În Judecători 15 citim mai mult decât în toate celelalte capitole, care se preocupă cu viața lui Samson, despre faptele de credință ale acestui bărbat. Cu regret însă vedem și aici motivații eterogene. Învățăm pentru propria viață că credința este numai atunci o credință conform Bibliei, dacă la baza ei stau motivații adevărate: ascultare și dragoste.

Lumea și principiile ei

Samson a părăsit imediat femeia, cu care tocmai se căsătorise. Mâniat pe faptul că ea a făcut cunoscut însoțitorilor lui taina încredințată ei, el a renunțat la relațiile cu ea. El a spus însoțitorilor lui: „*Dacă n-ați fi arat cu juncana mea, n-ați fi dezlegat ghicitoarea*” (Judecători 14.18). Mai corect ar fi fost dacă el ar fi recunoscut: „*Dacă eu nu aș fi arat cu juncana voastră, n-ați fi dezlegat ghicitoarea.*”

Nu căutăm și noi deseori la alții vina pentru eșecurile noastre? Samson – vorbind în sens spiritual – a intrat în relații cu lumea. Prin această femeie el s-a legat cu lumea. Trebuia el atunci să se mire dacă femeia nu a acționat după etaloanele Legii lui Dumnezeu, ci după principiile lumii acesteia? Nici însoțitorii lui și nici femeia lui nu erau vinovați de dezastru: el însuși a părăsit calea lui Dumnezeu și nu a observat că era încăpățânarea lui cea care l-a mânt – și nu era Duhul Domnului. Tot așa ni se poate întâmpla și nouă, dacă nu căutăm cu toată inima apropierea de Domnul nostru.

După un timp Samson s-a întors la femeia lui. Acum el se miră, că ea a fost dată unui alt bărbat, după ce el a părăsit-o. Tot așa se petrece și astăzi după legile lumii acesteia. Legăturile de căsnicie se desfac repede și se fac legături noi. Dumnezeu numește aceasta curvie. Voia lui este căsnicie pe toată viața.

Socrul lui Samson nu este pus în încurcătură. El oferă lui Samson pe fiica lui mai tânără, care potrivit părerii lui este chiar mai atractivă. Și aici găsim din nou însușirile specifice lumii. Ea oferă deseori o mulțime de alternative. Cine acceptă o dată să facă lucruri împreună cu lumea, acela nu trebuie să se mire că lumea îi face o ofertă după alta. Cât de ușor un creștin ajunge prin aceasta pe o cale care nu este marcată prin nimic altceva decât prin păcat.

Comportarea lui Samson având mândria lezată și fiind mânios

Samson recunoaște că acesta nu putea niciodată să fie drumul lui Dumnezeu pentru el. Dar în loc să întrebe care sunt gândurile lui Dumnezeu, el acționează cu mândria lezată și mânios. El se răzbună. Iarăși alege o cale care nu era în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Samson a luat animale necurate – șacali sau vulpi -, ca prin ele să dea foc la ogoarele filistenilor. În afară de aceasta probabil animalele trebuiau să moară în chip îngrozitor prin aceste făclii aprinse. Desigur țelul acțiunii lui, să biruie pe filistenii și să le provoace o înfrângere grea, era bun. Însă Dumnezeu i-a arătat în întâmplarea cu leul, că el trebuia să se încreadă simplu în Dumnezeu și să nu-și facă planuri proprii.

La aceasta s-a adăugat, că prin felul acesta de răzbunare a distrus binecuvântarea țării făgăduite, deci roadele, care erau prevăzute pentru poporul Israel. Cu siguranță Dumnezeu nu a vrut ca propria Lui țară să fie arsă. Dumnezeu vrea să biruie pe vrăjmaș. Însă noi nu citim în locul acesta că măcar un singur vrăjmaș a murit. Astfel noi vrem să ne întrebăm, dacă nu cumva noi uneori prin mândria lezată nu provocăm mai multă pagubă mărturiei lui Dumnezeu pe pământ, decât să obținem o victorie a credinței. Mândria și mânia sunt lucrări ale cărnii (compară cu Galateni 5.19,20), care nu se cuvin unui creștin credincios.

Ura omenească dă naștere la altă ură

Ca urmare a comportării lui Samson, filistenii omoară pe socrul lui și pe femeia lui. Omul natural, care trăiește în necredință, deseori nu este condus prin nenorocire să recunoască propriile păcate înaintea lui Dumnezeu și să se pocăiască, ci la ura omenească reacționează cu mânie nouă. El se răzbună chiar și pe proprii lui tovarăși. Însă să nu uităm că noi creștinii credincioși putem uneori să oferim prilej pentru o astfel de acțiune rea.

Cu regret Samson nu este mai bun. El se răzbună a doua oară. Însă pentru prima dată citim în acest capitol, că el realmente a produs o înfrângere a dușmanului. Ea este numită chiar o „mare” înfrângere (un mare măcel).

Motivul lui este încă carnal: răzbunare. De aceea este evident că starea spirituală a lui Samson nu era bună. Ne uimește atunci că el și-a luat locuința în crăpătura stâncii Etam? Acest loc înseamnă tradus: locul păsărilor răpitoare. Evident Samson s-a întovărășit aici cu păsările răpitoare, deci cu animale necurate.

Motivul faptei lui Samson era în această întâmplare răzbunarea. Și cât de des cu regret și noi creștinii din motive de răzbunare am făcut anumite lucruri, care nu erau bune. Pe un asemenea drum niciodată noi nu vom avea parte de bunăvoința lui Dumnezeu.

Obișnuirea cu robia lumii

Cu regret starea poporului Israel nicidecum nu era mai bună. Dimpotrivă! Ei au lăsat pe robul lui Dumnezeu cu totul singur. Aceasta este cu siguranță și un motiv pentru care Dumnezeu mereu a stat de partea lui Samson, cu toată nereușita lui. Căci în Israel nu era nimeni în afară de el, care era gata să se ridice împotriva filistenilor.

Israelii, chiar și seminția lui Iuda⁴, au făcut reproșuri grele lui Samson. „Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi? Și, pentru ce ne-ai făcut aceasta?” (Judecători 15.11). Israelii s-au obișnuit cu stăpânirea lor de către filistenii. Ei chiar s-au mulțumit cu ea. Se trăia probabil în felul acesta destul de bine? Nu mai trebuia să se poarte răspundere pentru serviciul divin sau să se întreprindă alte activități pentru Dumnezeu.

Nu este și în timpul nostru aceasta o problemă? Noi ne obișnuim ca energia, timpul, bucuria și dăruirea pentru Domnul Isus să ne fie luate prin muncă intensă, hobby, trândăvie, computer, și așa mai departe. Observăm noi că noi nu mai avem timp pentru slujirea pentru Domnul Isus? Că așa de mulți oameni se îndreaptă cu pași grăbiți spre iad? Că așa de mulți credincioși au nevoi, cărora noi le putem da răspuns, dacă ne-am lua timp pentru Domnul și pentru ei?

Cine se obișnuiește cu domnia lumii, acela devine un vrăjmaș al slujitorilor lui Dumnezeu. Vedem aceasta în această întâmplare. 3.000 de oameni din Iuda stau în slujba filistenilor; ei vor să ia în captivitate pe omul lui Dumnezeu și să-l predea filistenilor. Au uitat ei cu totul misiunea dată de Dumnezeu lui Iosua, de a nimici toate popoarele țării, și să nu cadă în idolatrie?

Nu există o zonă neutră. Ori noi stăm de partea Domnului, ori noi alegem partea lumii acesteia. Cu regret și noi ca popor al lui Dumnezeu putem face aceasta. Dar în acest caz noi ca credincioși suntem de partea opusă lui Dumnezeu.

---

⁴ Evident prorociile lui Iacov (Geneza 49.8-10) și rânduielile lui Dumnezeu, cum ar fi poziția de frunte a lui Iuda în primele lupte din timpul de după Iosua (compară cu Judecători 1.1,2), au condus ca această seminție să primească de timpuriu o poziție de conducere în Israel.

Biruința credinței lui Samson

Când filistenii au văzut pe Samson captiv în mâna iudeilor, au strigat de bucurie înaintea lui (Judecători 15.14). Strigătul de triumf al vrăjmașilor lui Dumnezeu primește însă un răspuns: „Și Duhul Domnului a venit peste el [Samson] și funiile care erau pe brațele lui s-au făcut ca niște fire de în care sunt arse cu foc și legăturile lui s-au topit de pe mâinile lui” (versetul 14). Dacă poporul lui Dumnezeu părăsește pe slujitorul Domnului, atunci Dumnezeu se pune tot mai mult de partea robului său. Dumnezeu Își respectă făgăduințele Sale și stă de partea aceluia care se încrede în El și se declară de partea Lui.

Astfel Samson poate obține o nouă biruință a credinței asupra filistenilor. 1.000 de oameni dintre ei mor în lupta împotriva unuia singur, acest unul, care în cele din urmă voia să fie credincios lui Dumnezeu. Ce biruință a credinței, ce triumf al puterii lui Dumnezeu!

Cu regret și în locul acesta nu putem neîngrădit numi bună fapta lui Samson. Țelul era bun, și de asemenea și dorința lui de a birui pe dușman. Dar de ce se folosește el de o falcă de măgar? Nu era măgarul un animal necurat, tot așa ca șacalii sau vulpile? Voia Dumnezeu cu adevărat să obțină biruința asupra dușmanilor cu ajutorul mijloacelor necurate? Probabil s-o fi gândit el că dușmanii sunt la fel de necurați ca și un măgar (compară jocul de cuvinte din versetul 16). Însă Dumnezeu așteaptă de la ai Săi, ca ei să nu se lase coborâți pe treapta dușmanilor lui Dumnezeu, ci în curăție și cu motive curate să acționeze conform modelului divin.

Învățăm pentru noi, că Dumnezeu ne poate da biruințe ale credinței și atunci când noi acționăm într-un fel nebiblic în viața de credință și viața de slujire, și probabil chiar parțial cu motive egoiste. Însă atunci Dumnezeu va trebui să ne arate clar, așa cum a făcut la Samson, că binecuvântarea Lui numai atunci este dăruită neîngrădit când țelurile și căile noastre sunt marcate prin Cuvântul Său și prin ascultare. Dacă noi permitem alte motivări și feluri de acționare, mai devreme sau mai târziu aceasta poate conduce la o prăbușire a credinței, așa cum a fost la Samson.

Izvorul celui care strigă – un punct culminant al credinței

Finalul acestui capitol ne conduce la un punct culminant în viața lui Samson. Lupta împotriva filistenilor a cerut totul de la el. Căci nu putem înțelege altfel rugămintea lui de la sfârșitul versetului al 12-lea, că seminția lui Iuda să nu se arunce asupra lui.

Chiar dacă motivele lui erau mereu îndoielnice, totuși el s-a dedicat cu toată puterea vieții lui împotriva dușmanilor. De aceea Samson era deosebit de însetat, cum cei mai mulți dintre noi nu au avut parte în viața lor.

Aceasta îl determină pe Samson, pentru prima dată în viața lui – după câte citim – să se roage lui Dumnezeu. El recunoaște, că biruința este numai a lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut o salvare mare prin mâna robului Său. Putea fii voia lui Dumnezeu, ca Samson să moară prin mâna dușmanilor din cauza setei lui mari?

Nu, Dumnezeu face o minune în favoarea robului Său. El îi arată lui Samson într-un mod impresionant, că El este prezent. El desparte stânca din Lehi, așa că din aceasta iese apă. Samson poate bea și își poate potoli setea.

Această intervenție a lui Dumnezeu în favoarea slujitorului Său era încă o dată un mesaj pentru Samson: „Eu sunt de partea ta! Eu te ajut, dacă tu te încrezi în Mine și vii la Mine în dependență și ascultare. Dar Eu aștept, ca tu să fii ascultător de Mine. Cel care strigă sincer către Mine, aceluia îi voi răspunde în har.”

Pe de altă parte afirmația pe care Samson o face după victoria lui asupra celor 1.000 de dușmani, este și un indiciu că el era conștient de puterea lui (versetul 16). Astfel o biruință a credinței poate ușor conduce la mândrie („*poftete tinereții*”, 2 Timotei 2.22). Și acolo unde eul propriu devine mare, în cele din urmă sufletul se usucă. De aceea nu este de mirare, că la Samson ia naștere o sete mare. Cât de mulțumitori putem fii noi, că Dumnezeu nu lasă pe ai Săi fără ajutor chiar și atunci când din propria lor vină ajung la necaz. El dăruiește apă – „hrana” prin Cuvântul lui Dumnezeu, care dă eului propriu locul care i se cuvine și totodată preocupă sufletul cu Domnul Isus.

Rezumatul lui Dumnezeu

La sfârșitul acestui capitol citim un rezumat al lui Dumnezeu despre viața lui Samson: „Și el a judecat pe Israel în zilele filistenilor douăzeci de ani.” Se dă impresia ca și cum Dumnezeu prin aceasta ar încheia istoria lui Samson ca judecător. De ar fi fost realmente sfârșitul vieții lui Samson! Căci ca și la Eli – cu tot eșecul – este o prețuire și recunoaștere în aceste Cuvinte ale lui Dumnezeu.

Și la împăratul temător de Dumnezeu Ezechia (2 Împărați 19.20) găsim un astfel de sfârșit, când Dumnezeu a lăsat să i se spună, să-și pună casa în rânduială, deoarece el va muri. Dar Eli și Ezechia au continuat amândoi să facă la fel, spre propria lor pagubă. Căci favoarea acordată lor de Dumnezeu nu au folosit-o pentru a-i aduce onoare din recunoștință și dragoste. Prin egoism și încăpățânare ei s-au abătut de pe drumul bun și au trăit spre propria lor pagubă, dar și pentru paguba poporului lui Dumnezeu. Că Numele Domnului a fost în privința aceasta în mod deosebit dezonorat, face chestiunea să fie și mai gravă.

De aceasta trebuie să ținem și noi seama când Dumnezeu într-o anumită etapă a vieții noastre ne-a făcut parte de un har deosebit. Să nu uităm aceasta în cele ce urmează. Căci după punctul culminant al unui drum al credinței pericolul este mare ca el să coboare. Și când un slujitor al Domnului cade, atunci cade nu numai el singur, ci el atrage cu sine și pe alții.

Impulsurile lui Samson – un ultim avertisment

Primele trei versete din Judecători 16 prezintă o penultimă probă de calitate pentru judecătorul Samson. Ele sunt și un ultim apel, pe care Dumnezeu îl adresează robului Său.

Poftele cărnii

Cât de ușor noi creștinii credincioși ne lăsăm călăuziți nu prin Duhul Sfânt, ci prin poftele noastre proprii, carnale. Samson merge iarăși în domeniul filistenilor, unde el nimic altceva nu poate aștepta, decât contact cu oamenii necredincioși ai lumii acesteia. Dacă el trebuie să biruie pe acești vrăjmași ai poporului lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu prin aceea că el face lucruri împreună cu ei.

Tocmai credincioșii tineri ar trebui să ia seama cu privire la contactele lor cu oamenii necredincioși. Desigur este important ca noi să rămânem în discuție cu oamenii care ne înconjoară în vecinătate, la locul de muncă sau la școală. Dacă avem dorința să le fim de folos cu un pliant, un calendar sau o Biblie, atunci trebuie să le arătăm și o anumită deschidere pentru nevoile lor.

Este însă fundamental greșit să gândim că noi le putem ajuta prin aceea că întreținem relații cu ei. Nu Lot, ci Avraam putea ajuta oamenilor din Sodoma. El trăia despărțit de lumea aceasta, dedicat Dumnezeului său. Aceasta a făcut din el un instrument folositor în mâna lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea celor din jurul lui.

Samson vede o curvă în Gaza și este intim cu ea. Nu era nimic altceva decât pofta lui carnală, care l-a mânat într-acolo. Probabil tu nu mergi la o curvă, ci te dai „mulțumit” cu pornografia în internet. Dar și aceasta este un păcat grav înaintea lui Dumnezeu. Abia atunci când devii conștient că Dumnezeu vede toate acestea, evaluează și condamnă, când tu trăiești viața înaintea lui Dumnezeu vei putea să renunți la aceste păcate.

Învățăturile din epistola către Romani capitolele 6 și 7 sunt de mare importanță pentru o astfel de victorie a credinței. Este conștiența că eul propriu, carnea în cel credincios, nu poate face nimic altceva decât să păcătuiască. Însă Dumnezeu ne-a dăruit prin Duhul Sfânt o viață nouă, care nu poate și nu vrea nimic altceva, decât să onoreze pe Dumnezeu.

Noi trebuie să devenim conștienți că, carnea a murit împreună cu Domnul Isus la crucea Sa. De aceea ea nu mai are nici un drept asupra creștinului credincios. El nu mai trebuie să păcătuiască. El nu trebuie să privească nici o pagină falsă în internet. El poate privi la Domnul Isus, care conduce pe credincios să facă binele. Cine a avut parte de aceasta, acela știe ce sunt biruințele credinței.

O penultimă biruință a credinței

Dacă un credincios întreține părtașie cu lumea, atunci comportarea lui necredincioasă nu rămâne ascunsă. Noi niciodată nu ar trebui să gândim că nimeni nu va observa, dacă noi trăim lăuntric în lume. Însă aceasta nu trebuie să însemne că este vorba numai de faptul că un creștin credincios tânăr intră într-o prietenie intimă cu o femeie necredincioasă. Este destul, dacă el își petrece tot timpul în lumea internetului. Și aceasta o vor remarca semenii noștri, fie ei credincioși sau nu.

Tot așa și aici a devenit cunoscut, atunci când Samson a intrat la această curvă în Gaza. Filistenii au înconjurat casa, pentru ca să-l omoare dimineața. Însă ei au trecut cu vederea, că Dumnezeu încă mai era de partea acestui slujitor al Său – chiar dacă între timp devenise slab.

El conduce lucrurile așa fel, că Samson se scoală la miezul nopții și își dă seama că el nu intrase neobservat în această casă și dușmanii îl pândeau. Pentru ultima dată înainte de căderea lui mare citim că el a făcut o faptă deosebit de impresionantă la exterior. El apucă porțile cetății și amândoi stâlpii și le-a scos împreună cu zăvorul și le-a pus pe umeri. În felul acesta el impresionează pe dușmanii lui într-o așa măsură, că ei au trebuit să se retragă rușinați.

Dumnezeu a venit încă o dată în ajutorul robului Său. Astfel Samson a mai scăpat odată. Dar ce a adus aceasta? A biruit el vreun dușman? A învins el dușmanii? Nu, lipsit de sens a demolat numai porțile cetății.

Tot așa și noi creștinii credincioși putem folosi puterea, pe care Dumnezeu ne-o dă pentru viața noastră de credință, în chip total lipsit de sens. Prin aceasta într-adevăr noi am făcut o faptă, probabil chiar o faptă de credință, dar cu ce țel, cu ce foloase? Dumnezeu nu dorește ca noi să ne irosim puterile noastre fără sens. Aceasta ar putea într-adevăr să impresioneze pe alții, dar înaintea lui Dumnezeu nu are nici o valoare.

Lipsa judecății de sine

Noi mai citim că Samson a dus porțile cetății pe vârful muntelui, care este în fața Hebronului. Evident Samson era conștient că el se afla într-un loc fals.

Hebron era cetatea, care era făgăduită lui Caleb. El este unul din exemplele cele mai frumoase pentru un bărbat al credinței din timpul poporului Israel. Voia Samson, ca să zicem așa, să ia ca model pe acest bărbat? S-a gândit el la Caleb și așa a vrut să meargă în direcția acestui „loc al credinței” și să imite fapta lui de credință?

Și purtarea porților cetății pe umerii lui arăta ca o mare faptă de credință. Dar se armoniza starea lăuntrică a lui Samson cu această mărturie exterioară? Era el din punct de vedere moral cu adevărat pe culmea vieții sale?

Privit numai din exterior părea să fie așa. El dovedește puterea sa. Și – vorbind simbolic – el se urcă chiar pe un munte, pe vârful muntelui. La prima vedere aceasta arată bine. Căci culmea unui munte vorbește despre o înălțime morală.

Tot așa și noi putem în exterior să simulăm ceva, ceea ce lăuntric este departe de adevărata noastră stare. Să fim sinceri cu noi și cu alții în privința aceasta.

Este bine să se meargă în direcția Hebronului. Hebron înseamnă tradus: părtășie. Există ceva mai bun decât să ai părtășie reală cu Dumnezeu? Însă noi trebuie să constatăm, că Samson niciodată nu a ajuns în Hebron. Este tragic dacă se știe cât de importantă este părtășia cu Dumnezeu, dar dacă se neglijează să se realizeze efectiv aceasta.

Ce este necesar pentru a avea părtășie cu Dumnezeu și cu Domnul Isus? Trebuie să pui viața proprie și fiecare faptă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ca să le evaluezi din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Judecata de sine constă în aceea, că ești trist de păcatele proprii, și devii conștient că Domnul Isus a trebuit să moară pe crucea de pe Golgota pentru fiecare păcat. Aceasta face să devii trist, pentru că L-ai dezonorat pe Dumnezeu. Drept consecință se ia o hotărâre în inimă să fii ascultător de Domnul Isus și să trăiești în dependență de El.

Se pare că Samson niciodată nu a cunoscut o astfel de judecare de sine. El a făcut simplu mai departe și nu a verificat nici motivele faptelor sale și nici drumul vieții sale. El știa că prin harul lui Dumnezeu posedă o putere neobișnuită. Pe aceasta se baza el, în loc să devină conștient că Dumnezeu ar putea retrage în orice moment această putere. Unde a condus aceasta vedem în versetele următoare ale acestui capitol.

Dacă un creștin se încrede pe ceva din descendența lui – de exemplu părinți credincioși sau numele familiei -, mai devreme sau mai târziu el va eșua ca Samson. Dacă un credincios gândește că ajutorul Domnului în trecut înseamnă automat un drept la ajutorul în viitor, el se înșală ca Samson. Dumnezeu nicidecum nu ne este dator. El nu va permite ca slujitorii Lui să tragă în noroi onoarea Sa. Dacă Dumnezeu ajută, atunci El o face din pricina marii lui îndurări.

Nimeni nu ar trebui să gândească că el ar fi singura excepție. Cine onorează pe Dumnezeu, acela va fi onorat de El. Cine caută propria lui onoare va ajunge să cadă. Samson este în privința aceasta un exemplu tragic și de atenționare.

Samson și Dalila – cel tare devine bărbatul cel mai slab

Să vedem acum mai îndeaproape sfârșitul – și totodată punctul culminant – vieții acestui bărbat deosebit Samson. Facem aceasta în 10 pași.

1. Din experiență (nu) devii înțelept

Sfârșitul tragic al lui Samson începe cu aceea că el merge în Valea Sorec. Acolo el iubește o femeie. Această femeie – numele ei este Dalila – i-a fost fatală, a devenit o cursă de moarte. De ce alege Samson drumul acesta? Nu a făcut el deja destule experiențe cu femeile filistenilor? Ba da! El știa exact, că nu se putea încrede în femeile filistenilor – dușmanii fățiși ai poporului lui Dumnezeu. Cu toate acestea a mers din nou acolo și a iubit iarăși una din femeile lor. Și încă ceva. Sorec înseamnă tradus: viță de vie nobilă, vlăstar de viță de vie. Probabil locul era înconjurat de vii. Dar și cu viile Samson a avut deja experiențe puțin bune (compară cu judecători 14.5). De ce acest drum spre Sorec?

Un proverb din lume ne amintește că din experiență – deseori și din pierderi – devii înțelept. Uneori este așa. Dar nu întotdeauna. În orice caz la Samson nu a fost așa. Evident el nu a învățat suficient de mult din eșecurile lui din trecut.

Cum stau lucrurile cu noi? Uneori Dumnezeu ne lasă să simțim neplăcut urmările faptelor noastre. Este dragostea Lui, care uneori trebuie să ne facă să ne doară. Învățăm noi atunci din aceasta? Sau suntem ignoranți și mereu facem aceeași greșală ca Samson?

2. Samson la loc fals

Deci Samson se duce la Sorec în valea strugurilor. Ce a pierdut el de fapt acolo ca nazireu al lui Dumnezeu? Nu era interzis să mergi în vie. Însă pentru el era totuși periculos. Ca nazireu al lui Dumnezeu nu avea voie să savureze nimic din struguri. La provocat pericolul?

Vinul este un simbol al bucuriei naturale de pe pământul acesta (Psalm 104.15). Nu este nimic de spus împotriva, dacă noi ne bucurăm de lucrurile pe care Dumnezeu ni le dă pe pământ. Dacă însă din bucuriile pământești și naturale iau naștere pofte carnale, atunci devine critic. Atunci pericolul nu este departe. Lumea oferă deja tot felul de lucruri. Ea este pentru omul natural ca o viță nobilă. Dar atenție, dacă noi savurăm din ea. Biblia spune: „*Lumea trece, și pofța ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac*” (1 Ioan 2.17).

Lumea ca sistem dominat de diavolul este o zonă periculoasă pentru noi creștinii. Acolo este hrănită și îngrijită carnea (păcatul, natura veche). De aceea Noul Testament ne atenționează: „*Nu purtați grijă de carne, ca să-i treziți poftele*” (Romani 13.14). Exact aceasta se face în „Valea Sorec” – în lumea aceasta.

Unde trăim noi ca (tineri) creștini credincioși? Desigur noi nu trăim în vacuum. De asemenea noi nu ne ridicăm peste viața naturală. Noi luăm parte în mod foarte normal la viața de pe

pământul acesta. Sunt însă locuri unde pentru noi devine deosebit de periculos. Astfel de locuri ar trebui în orice caz să le evităm. Trebuie de exemplu să mergem la discotecă? Muzică tare, lumină difuză și consumul de alcool creează o atmosferă explozivă. Acestui pericol nu ar trebui să te expui. Același lucru este valabil și cu privire la stadionul de fotbal, cinematograful, cârciumă, localul de dans și așa mai departe. Noi nu ar trebui să subapreciem pericolele.

Și încă ceva. Uneori se aude argumentul: ceea ce nu este interzis este totuși permis. Atenție cu această justificare pentru anumite feluri de comportare! Ceea ce nu este interzis, cu toate acestea poate fi foarte periculos și poate produce pagube mari vieții noastre de credință. Trebuie noi creștinii neapărat să ne punem această întrebare: „Este aceasta încă permis?”

3. Dalila - o femeie a filistenilor

În Sorec Samson întâlnește o femeie a filistenilor. Numele ei înseamnă tradus, printre altele: cea care dorește cu poftă, cea pofticioasă; cea ruınată. Această femeie arăta cu siguranță foarte bine. Cu siguranță era îmbrăcată atractiv. Așa cum musculițele sunt atrase de lumină, tot așa Samson a fost captivat de această femeie străină. Și el nu a observat, de cine această femeie a fost foarte repede instrumentalizată. Filistenii au țintit asupra lui! Samson avea o mare valoare pentru ei. Suma de bani, pe care ei ai promis-o Dalilei, nu era mică.

Creștinul are trei dușmani. Primul este diavolul cu ajutoarele lui. El vrea să ne câștige pentru el. Dacă îi reușește aceasta, atunci noi suntem pierduți pentru lucrarea Domnului. Apoi vine lumea. Diavolul știe să folosească iscusit lumea, pentru ca ea să ne ducă la cădere. Și în cele din urmă este carnea din noi, care totdeauna vrea să păcătuiască.

Acest „trio” era acum la lucru la Samson, ca să-l facă să cadă. În filistenii am putea vedea în locul acesta o imagine a minciunii. Ei simulează a fi ceva, ceea ce în realitate nicidecum nu erau. Ei locuiau în țara făgăduită, însă nu aparțineau poporului lui Dumnezeu. Exact aceasta este caracteristica lui satan, a dușmanului lui Dumnezeu, împreună cu ajutoarele lui. Dalila ne ilustrează ceea ce este pentru noi lumea, forța ei de atracție și ispita ei venită din afară. Și Samson însuși ne arată un creștin carnal, care în scena aceasta nu este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

Să privim mai îndeaproape pe Dalila.

- *În primul rând:* Dalila este, privită în general – ca femeie străină pentru Samson – un tablou al lumii în pofta și atractivitatea ei pentru noi. Solomon ne avertizează în proverbele sale cu privire la femeia străină, „*care lingușește prin cuvintele ei*” (Proverbe 2.16; 7.5). Această lume se năpustește asupra noastră cu toată puterea ei de ademenire, și noi trebuie să fim atenți să nu cădem în cursa ei.
- *În al doilea rând:* Dalila este o imagine a poftelor sexuale. Lumea este plină de ele. Noi trăim într-o lume „sexualizată”. Ispitele pândesc la toate colțurile. La locul de muncă, pe drum, în internet. Sexualitatea în sine desigur nu este nicidecum rea. Dimpotrivă. Ea este un dar al lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a dat-o pentru

căsnicie. Tot ce are loc în afara căsătoriei este un abuz față de darul lui Dumnezeu și prin aceasta păcat. De aceea treaptă roșie de alarmă, când sentimentele noastre sexuale sunt apelate în afara căsniciei (înainte de căsnicie și după aceea).

Ispitele în lumea aceasta sunt efectiv multiple. Ele se aseamănă cu un balon de săpun frumos sau cu un balon de aer colorat, care zboară sclipind și colorat. Dar cu o lovitură „s-a sfârșit cu veselie”. Balonul de săpun se sparge și rămâne numai suferința.

Satan încearcă în toate felurile să ne facă inutili pentru lucrarea Domnului nostru. Aceasta are o mare importanță pentru el. Fiecare trebuie să se întrebă pe sine însuși, care este „Dalila” pe care diavolul o trimite înaintea lui pe câmp. Pentru unul poate fi lucrul, pentru altul hobby, pentru un altul literatura, filozofia sau teologia modernă. Împotriva altora diavolul se strecoară prin lumea mas-media și în mod deosebit prin internet. Alții eșuează în party permanente, în alcool sau chiar în droguri. Pot fi lucrurile care par inofensive, sau care la prima vedere par neproblematică, dar consumul lor exagerat le face periculoase. Dar pot fi și lucruri care de la început sunt rele. Undeva pe fiecare îl pândește o Dalila, și nu în cele din urmă o Dalila „adevărată”, sexul opus.

4. Samson o iubește pe Dalila

Samson nu trece pe lângă Dalila fără să o bage în seamă. Dimpotrivă. El face străvechea greșală, pe care deja Eva a făcut-o în Paradis și pe care noi cu siguranță am făcut-o deseori.

El a văzut. El a poftit. El a luat.

Tot așa funcționează aceasta și în societatea noastră modernă. Vedem ceva. Poftim. Ne luăm. Că la sfârșit Samson va fi prins ca o muscă în pânza de păianjen, aceasta n-o bănuia el.

Samson se îndrăgostește de Dalila. O femeie care făcea parte din dușmanii lui Dumnezeu. Ai fost și tu îndrăgostit? Cunoști tu ceva despre „fluturași în stomac?” Dar te rog să nu te îndrăgostești de o femeie tânără a lumii acesteia, sau de un tânăr al lumii acesteia! Biblia atenționează serios în privința aceasta. „*Ce parte are un credincios cu un necredincios?*”, întreabă Pavel în 2 Corinteni 6.15. Desigur, nici una! De aceea noi nu ar trebui să fim la un jug nepotrivit cu oamenii necredincioși. Deci, nu pune mâna! Nici măcar să nu te gândești la aceasta. Căci atunci te afli pe drumul cel mai rapid pentru a deveni jumătate de creștin total nefolositor pentru Dumnezeu.

Samson este nu numai îndrăgostit. Lucrurile merg mai departe. Textul spune că el a iubit pe Dalila. Cu adevărat? Depinde de ce înțelegem noi prin dragoste? În Noul Testament citim despre dragostea dintre bărbat și femeie în căsnicie. Aceasta este dragostea, cea care iubește pe celălalt fără să aștepte dragoste de la celălalt. În felul acesta cu siguranță Samson nu a iubit pe Dalila. Citim apoi în Biblie despre dragostea între prieteni. Aceasta este o dragoste care găsește în celălalt ceva demn de iubit. Nici așa Samson nu a iubit-o pe Dalila, căci Dalila i-a dovedit numai rău. În al treilea rând este un cuvânt pentru dragoste, redat prin cuvântul

„erotic”. Aceasta este așa numita „dragoste erotică”. În cazul acesta este vorba de sex și uneori suplimentar de bani și putere.

Dragostea erotică nu este dragoste adevărată. În cazul acesta este vorba în principal de satisfacerea propriilor plăceri în corpul celuilalt. Este dragoste conform moto-ului: „Eu mă iubesc – și pentru aceasta am nevoie de tine”. Adevărata dragoste dimpotrivă cuprinde omul întreg, deci duhul, sufletul și corpul. Noi suntem mai de preț decât numai pentru o dragoste erotică. Dumnezeu nu a vrut o astfel de dragoste. Ea nu aduce o împlinire de durată, ci numai de moment. Sexualitatea este un dar al lui Dumnezeu – dar numai pentru căsnicie. Orice abuz de acest dar al lui Dumnezeu este păcat!

5. Dalila îl seduce pe Samson

Deci Samson a iubit-o pe Dalila. Evident nu era o dragoste reciprocă. Căci Dalila avea cu totul altceva în cap. Ea voia să obțină prin momeală taina puterii lui. El voia dragoste. Ea voia banii. Pentru aceasta s-a folosit de atracția ei feminină și în privința aceasta Samson nu i-a produs prea multă greutate. Ajuns odată pe drumul fals, nu mai este oprire. Nu va mai dura mult până când capcana se închide.

Deci Dalila prinde. Probabil ne mirăm cât de frontal pornește ea împotriva lui Samson. Evident marele punct slab al lui Samson – femeile străine – era cunoscut la filistenii. Când diavolul folosește lumea, ca să provoace carnea noastră, atunci nu trebuie să ne mirăm când el face aceasta tocmai în locurile noastre slabe. Noi nu ar trebui să-l subestimăm pe diavolul. El are foarte multă experiență, când este vorba să-i facă pe credincioși să cadă.

Prima armă a Dalilei este trupul ei. Ea simte că Samson i-a căzut în cursă. Ea se folosește de aceasta fără scrupule. Apoi ea merge pe linia emoțională și îi simulează că ea se îndoiește de dragostea lui. În cele din urmă ea este destul de insistentă. Toate acestea fac ca Samson să devină slab nu numai pentru un moment, ci pierde permanent puterea.

Solomon atenționează în Proverbe 16.25: *„Este o cale care pare dreaptă omului, dar la sfârșitul ei sunt căile morții”*. Așa i-a mers lui Samson. Așa ne merge nouă, dacă ne-am pus o dată pe drumul fals și nu ne întoarcem înapoi la timp.

6. Samson trece peste toate stopurile

Nu este așa, ca și cum Samson nu ar fi putut mai înainte să coboare. El nu ar fi trebuit să meargă la Sorec. El nu trebuia să se îndrăgostească. El nu trebuia să intre în casa Dalilei. Și înainte de toate el ar fi trebuit să observe la timp despre ce era vorba de fapt. Se pare că filistenii erau chiar în cameră – sau cel puțin în casă -, atunci când el își satisfăcea poftele cu Dalila. Cu toate acestea lucrurile își urmează cursul. În Proverbe 7 citim de asemenea despre un tânăr care a ajuns în cursa unei femei atractive. Despre el se spune la sfârșit: *„El a mers deodată după ea, cum merge un bou la înjunghiere și ca un nebun la corectare în butuci”* (Proverbe 7.22).

Trebuie să se ajungă așa de departe? Desigur nu. Dumnezeu ne pune semnale de oprire pe cale. Noi trebuie numai să nu le încalcăm. Trei semnale de oprire din Noul Testament sunt remarcabile:

- Romani 12: „*Să nu vă conformați veacului acestuia.*” Cu aceasta se începe. Noi ne adaptăm – launtric și în exterior – lumii acesteia și preluăm comportarea ei și felul ei de gândire.
- 1 Ioan 2.15: „*Nu iubiți lumea, nici cele din lume.*” Așa se merge mai departe. Lumea primește un loc în inimile și sentimentele noastre.
- Iacov 4.4: „*Oricine va vrea să fie prieten al lumii se va face vrăjmaș al lui Dumnezeu.*” Aceasta este legătura totală cu lumea aceasta. Și prin aceasta te așezi frontal împotriva lui Dumnezeu.

Samson nu mai poate fi înfrânat. El se joacă cu darul lui deosebit al puterii și devine slab. El se joacă cu focul și se arde. El se joacă cu viața și o pierde. Cine se pune în pericol, acela va pieri în acel pericol. „*Poate un om să ia foc în sân și să nu-i ardă hainele?*” În Osea 4.11 Dumnezeu ne spune: „*Curvia și vinul și mustul iau mintea.*” Așa era în cazul lui Samson. Păcatele sexuale – deseori în legătură cu alcool – răpesc ușor mintea unui om. Dar lumea oferă mai mult decât numai sex și alcool. Pericolele sunt multiple și pentru fiecare de altă natură. Îți cunoști locurile tale slabe? Cunoști tu pericolele tale deosebite? Atunci tu trebuie să fii foarte atent cu locurile acestea.

7. Samson trădează taina sa

La citirea istorisirii îți pui întrebarea, cât de prost trebuie să fie un bărbat ca să trădeze unei astfel de femei secretul său. Explicația este aceea, că el a ajuns într-o așa dependență de Dalila și evident într-o așa stare de dependență corporal-sexuală prin dezmierdările ei, o dorea trupește așa de mult și era așa de dependent de ea, că el a pus totul în joc. Ca mingea de joc a propriei lui plăceri el se afla pe deplin sub autoritatea acestei femei. Așa de departe se poate ajunge, când lumea ne are în vraja ei. Uneori începe aparent inofensiv. Dar când satan a ajuns să ne aibă sub control, nu ne va lăsa așa de repede liberi.

Dependențe sunt astăzi o mulțime. Patima alcoolului, a drogurilor, a sexului, a internetului, a plăcerilor, a cumpăratului, a stimării, și așa mai departe, dar și patima carierei, a succesului. Lista se poate continua. Trebuie să decazi unor astfel de constrângeri? Desigur nu. De aceea istoria lui Samson să ne servească de atenționare.

Vine momentul când Samson nu mai poate fi oprit. El trădează secretul puterii lui, care consta în părul lui lung. El nu face aceasta deodată. Nu, Dalila ajunge pas cu pas tot mai aproape de țelul ei. Bucată cu bucată Samson cedează. Prima dată el menționează șapte funii noi, care nu au fost uscate. Aceasta amintește de numărul șuvițelor sale de păr – și anume șapte. După aceea el vorbește despre funii noi, cu care nu s-a făcut nici un lucru. Aceasta amintește de faptul că părul lui era împletit. După aceea el pune direct părul lui în joc și o sfătuiește să

împletească părul lui în urzeala țesăturii. Și abia după aceea el dă tot adevărul pe față. Taina a fost trădată. Dalila a ajuns la țintă.

Psalmul 25.14 vorbește despre taina Domnului, care este pentru aceia care se tem de El. Această taină este pusă în acest psalm pe aceeași treaptă cu relația intimă cu Domnul. Creștinul credincios cunoaște această părtășie cu Domnul său. Lumea nu are nici o idee despre aceasta. Dar dacă noi – ca și Samson – ne facem una cu lumea aceasta, această relație intimă cu Domnul se pierde. Noi nu putem avea în același timp părtășie cu lumea și părtășie cu Domnul nostru. Dacă încercăm să facem aceasta, suntem jumătate de creștini – și prin aceasta nefolositori pentru Domnul nostru.

Dalila recunoaște imediat cu instinctul ei feminin că ea a câștigat. Samson i-a făcut cunoscut toată taina inimii lui. Ce o interesa pe această femeie inima lui Samson? Ce o interesează pe lume inima noastră? Cui aparține de fapt inima noastră? Desigur Domnului nostru. El are dreptul asupra ei. Și anume asupra întregii noastre inimi, neîmpărțite: „*Fiul meu, dă-mi inima ta, și ochii tăi să-și găsească plăcerea în căile mele!*” (Proverbe 23.26). Samson a ignorat aceasta. Noi n-ar trebui s-o facem. Inima reprezintă aici sentimentele și dragostea. Tocmai aceasta dorește Domnul să aibă pentru Sine.

Friedrich von Bodelschwingh a compus cunoscuta cântare: „Acum inimile noastre-aparțin în întregime Omului de pe Golgota.” Domnul ne pune înaintea alegerii: El sau lumea. El nu poate fi de acord cu un compromis. El nu permite să-I slujim cu jumătate de inimă. Căci o jumătate de creștin este și rămâne o absurditate totală.

8. Dalila îl învinge pe Samson

Acum Dalila are un joc ușor. Ei dorm probabil împreună și ea îl lasă apoi să adoarmă pe genunchii ei, înainte ca ea să cheme pe filistenii. Ce scenă! Samson cel puternic doarme pe genunchii unei femei, și unul dintre dușmani vine și îi rade cele șapte șuvițe ale capului său. Samson nu știe nimic de toate acestea. Puterea lui este frântă, și el încă nu și-a dat seama. Nici la prima șuviță, nici la a doua șuviță ... și nici atunci când a șaptea șuviță a fost la rând.

Când credincioșii dorm, pericolul vine repede. Găsim în Biblie diferiți oameni, care au dormit în situații în care era mai bine să fie treji. Exemple sunt Ilie, Iona și ucenicii în grădina Ghetsimani. Însă aici era deosebit de tragic. Noul Testament ne atenționează să nu dormim spiritual: „*De aceea zice: »Trezește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine!«*” (Efeseni 5.14). La prima vedere nu poți deosebi pe unul care doarme de unul mort. Și un mort este total nefolositor pentru Dumnezeu. Dacă îi reușește diavolului să ne adoarmă conștiința, el (aproape) și-a atins țelul. În orice caz atunci noi suntem nefolositori pentru Domnul.

La început Samson nu știe nimic de toate acestea. Căci el doarme. În profetul Osea citim în privința aceasta un cuvânt serios: „*Efraim se amestecă împreună cu popoarele, Efraim este o turtă neînțoarsă. Străinii i-au mâncat puterea și el nu știe; da, peri albi s-au ivit ici și acolo*”

peste el și el nu știe.” (Osea 8.8,9). Tot așa îi merge și lui Samson aici. Filistenii i-au mistuit puterea, și el n-a știut.

Puterea și energia sunt privilegiul deosebit al tinereții. Cui îi dăm noi puterea noastră? Cui dăm energia noastră? Lumii acesteia sau Domnului nostru? Împărăția lui Dumnezeu are nevoie alături de experiența bătrânilor în mod deosebit de contribuția tinerilor. De aceea noi toți dorim să ne lăsăm motivați să nu dăm puterea noastră lumii acesteia, care trece. Puterea noastră aparține Domnului. Noi nu putem s-o împărțim.

Când Samson s-a trezit, era prea târziu. Nu știm ce a văzut el ultima dată, înainte să devină întuneric pentru el. Probabil era Dalila, care număra banii, pe care îi aduseseră filistenii. Probabil era rânjetul batjocoritor al filisteanului care i-a scos ochii. Samson a ajuns orb pentru totdeauna. El a trebuit să trăiască ceea ce Pavel a scris multe secole mai târziu credincioșilor din Galatia: „*Nu vă amăgiți: »Dumnezeu nu Se lasă batjocorit«; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.*” (Galateni 6.7). Această atenționare din partea lui Dumnezeu este valabilă și astăzi.

9. Ce pierde Samson

Eroul credinței devine unul care pierde. Neajutorat, lipsit de putere și orb el este acum sub autoritatea dușmanilor săi. Dalila i-a luat deja taina, trăirea și părtășia intimă cu Dumnezeul său. Nici măcar nu se poate spune, că i-a furat-o, căci el a trădat de bună voie taina credinței sale. Dalila i-a jefuit și inima. Inima lui a încetat să mai bată pentru Dumnezeul său. Dar aceasta nu este totul. Acum vin filistenii: ei îi rad părul lung și prin aceasta îi iau semnul exterior al puterii sale. Ei îi iau lumina ochilor, așa că el nu mai poate vedea, și în final îi răpesc libertatea. În temnița din Gaza el trebuie să facă munca unui măgar – să macine.

Toate acestea ne vorbesc nouă direct. Mulți cunosc strofa de cântare: „Când ne depărtăm de Domnul, este noapte-n jurul meu.” La prima vedere pare că lumea ne poate oferi multe. Dar ea cere tot mai mult decât dă. Plăcerile lumii acesteia sunt numai superficiale. La urmă rămâne necazul și durerea. Aceasta a experimentat fiul pierdut, atunci când a ajuns la porci.

Să privim pe scurt ce a pierdut Samson.

- *Secretul* lui: Amestecul cu lumea înseamnă că noi pierdem relația intimă cu Dumnezeu (viața în rugăciune și citirea Bibliei).
- *Inima* lui: Amestecul cu lumea înseamnă că dragostea noastră pentru Domnul nostru se răcește. Urmarea este că noi ignorăm tot mai mult voia Sa.
- *Părul* său: Părul nazireului vorbește despre dăruirea sa și supunerea sa față de Dumnezeu. Amestecul cu lumea înseamnă că și noi vom renunța la dăruirea noastră și la ascultarea noastră.
- *Puterea* sa: Samson a fost un om cu o putere deosebită. Acum el era așa de slab sau așa de tare ca oricare alt om. Amestecul cu lumea înseamnă, că noi ne pierdem puterea de încordare spirituală și Domnul nu ne mai poate folosi.

- *Vederea*: Amestecul cu lumea înseamnă că noi pierdem capacitatea de diferențiere spirituală. Noi nu mai avem simțurile spirituale deprinse să deosebească binele și răul (Evrei 5.14). Lucrurile referitoare la Domnul nostru și Cuvântul Său ne rămân ascunse.
- *Libertatea* sa: Amestecul cu lumea înseamnă că noi pierdem libertatea creștinului credincios, care constă în aceea, că noi trăim în părtășie cu Domnul nostru, suntem preocupați cu El și apoi ieșim în lume să mărturisim despre El.
- *Țelul* său: Amestecul cu lumea înseamnă că noi pierdem țelul propriu-zis al vieții noastre, acela de a glorifica pe Dumnezeu și de a-I sluji. Noi lucrăm atunci ca Samson numai pentru lumea aceasta și nu mai avem nici o posibilitate să stăm lui Dumnezeu la dispoziție.

Dar nu numai Samson a pierdut mult. Și poporul lui Dumnezeu a suferit o pierdere mare. Timp de douăzeci de ani Samson a fost judecătorul lor și mereu a pricinuit filistenilor înfrângeri mari. Acum se terminase cu acestea. Momentan nu mai era nimeni acolo, care să ia locul lui.

Dacă ne lăsăm captivați de lumea aceasta, paguba este totdeauna mare. Pentru noi înșine. Pentru poporul lui Dumnezeu. Și în mod deosebit pentru Dumnezeul nostru, care este în primul rând dezonorat și apoi El nu ne poate folosi. De aceea vrem încă o dată să ne încurajăm reciproc, să facem altfel decât a făcut Samson și să nu fim creștini pe jumătate.

10. Harul lui Dumnezeu

Ne-am ocupat cu căderea tragică a lui Samson. Dar este acesta sfârșitul? Nu, nu în întregime. Ceea ce se prezintă în ultimele versete ale istoriei lui nu este nimic altceva, decât numai har pur. Har, pe care noi nu-l putem înțelege. Samson nu a meritat aceasta. Dar harul este totdeauna nemeritat. Tocmai aceasta este natura harului. Și în viața ta și în viața mea harul este totdeauna nemeritat.

Abia a ajuns Samson în temnița din Gaza, că părul lui a început iarăși să crească. Acesta este punctul de cotitură din viața lui. Părul crește iarăși. Încet. Aproape că nu se vede, dar în fiecare zi ceva mai lung – și prin aceasta și puterea sa. Astăzi se știe că părul capului crește cu 0,3-0,5 mm pe zi. Într-un an sunt aproximativ 11 până la 18 cm. Nu știm cât de lung a crescut părul lui Samson. Însă Dumnezeu începe să acționeze. Și El veghează ca filistenii să nu-i taie iarăși părul.

Pentru har niciodată nu este prea târziu, atâta timp cât noi trăim pe pământ. Harul caută pe omul pierdut, ca să-l salveze. Harul îl caută pe credincios, atunci când el s-a abătut. Și Samson are un răspuns la har. Deodată el se roagă. Dependența lui a revenit. Chiar dacă rugăciunea lui în timpurile Vechiului Testament este un strigăt de răzbunare, ea este totuși o rugăciune pe care Dumnezeu o aude. Samson dorește să mai fie umplut încă o dată cu puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu numai aude rugăciunea. El o și împlinește. Așa este Dumnezeul nostru!

Când Samson trebuia să fie pus pe scenă și să se distreze pe seama lui, Dumnezeu intervine. Lui nu I-a scăpat nimic din cârmă. El Se lasă rugat de Samson. Cel eșuat devine erou al credinței. În Evrei 11.32 Samson are un loc printre eroii credinței. Ne-am putea întreba, dacă nu cumva aceasta este o greșeală. Un bărbat ca Samson printre eroii credinței? Da – așa acționează Dumnezeu. Scriitorul epistolei către Evrei nu ne spune la ce faptă de credință se gândește. În orice caz Samson aparținea în rândul acelor care din slăbiciune au primit putere (Evrei 11.34). Ultima lui faptă a fost fără îndoială cea mai mare faptă de credință. El era sigur că Dumnezeu îi va da biruința asupra dușmanilor. Și rezultatul acestei ultime acțiuni a lui Samson este mult mai mare decât toate biruințele din viața sa – cu toate că de data aceasta și-a pierdut viața.

Dumnezeu nu trece cu vederea binele din viața acestui bărbat, care a stat singur în Israel și nu avea pe nimeni care să fie de partea lui. Dumnezeu recunoaște că Samson a judecat pe Israel douăzeci de ani. Noi rostim uneori destul de repede o sentință nimicitoare despre credincioșii care sunt slabi în credință. Dumnezeu dimpotrivă numește la Samson ceea ce El a prețuit la el.

Excurs: Samson – sau amestecul de lumină și întuneric

Până aici ne-am preocupat în principal cu latura morală a vieții lui Samson. Prin ochii săi, inima sa și pornirile sale sexuale Samson s-a lăsat de mai multe ori sedus de femei. În afară de aceasta se pare că el a fost un om iute la mânie. El căuta mereu să se răzbune, când se simțea rău tratat. De astfel de reacții ne avertizează Duhul lui Dumnezeu prin aceste descrieri.

De fapt prin Samson învățăm și altceva, care este de mare importanță pentru viața de credință a unui tânăr creștin credincios. Samson nu numai s-a legat cu o femeie necredincioasă. Prin aceasta el ca și credincios s-a legat și cu un popor care nu era poporul lui Dumnezeu. Raportat la zilele noastre aceasta înseamnă că un credincios se leagă cu un necredincios.

Părtășie contrară învățaturii Scripturii (2 Corinteni 6)

Noul Testament ne atenționează categoric cu privire la astfel de legături: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: «Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți», spune Domnul; și «nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiuce», spune Domnul Cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6.14-18).

Chiar dacă Samson nu putea cunoaște această poruncă nou-testamentală, el știa totuși că un israelit nu avea voie să se întineze. Cel puțin el trebuia să se curețe imediat, așa cum arată clar diferitele prescripții de curățire (compară de exemplu cu Numeri 19). La aceasta se adaugă, că el ca nazireu avea o responsabilitate deosebită, așa cum am văzut în diferite ocazii. Cu toate

acestea el a făcut mereu lucruri comune cu păgânii. De mai multe ori a atins animale necurate sau resturile lor. În afară de aceasta s-a dus în locuri, despre care el ca nazireu știa că el nu are ce căuta acolo.

Aceasta include și un mesaj pentru timpul nostru actual, creștin. Indicațiile din 2 Corinteni 6 ne învață pe noi ca creștini, că pentru noi nu este vorba în primul rând de contacte exterioare. Ele vorbesc despre o *întinare lăuntrică*. Aceasta o înfierează ele.

Imaginea jugului vine din domeniul agriculturii. Acolo sunt legate două animale ca să facă împreună o lucrare, ca de exemplu aratul unui ogor. Legarea împreună a animalelor de diferite categorii va face ca să nu se ajungă la nici un rezultat pozitiv. Rase diferite de animale nu pot lucra împreună. În afară de aceasta în Vechiul Testament era interzis să se lege împreună un animal curat (de exemplu un bou) cu un animal necurat (de exemplu un măgar) (Deuteronom 22.10). Extrapolat la timpul nostru aceasta înseamnă:

1. Două naturi diferite – curat & necurat; credincios & necredincios – nu pot face o lucrare în comun.
2. Jugul înseamnă să fii legat împreună, ceea ce are a face cu obligații reciproce. Un credincios nu se poate lega de bună voie cu un necredincios, așa că din aceasta rezultă obligații reciproce.
3. Această părtășie întinează.

Ce înseamnă întinarea?

Cum se poate imagina concret o astfel de întinare? Nu este vorba că noi ne întinăm într-o formă mistică, într-un fel de neînțeles. Cine se unește de bună voie cu oameni necredincioși se face una cu principiul vieții lor – al nedreptății și al întunericului. Nu este vorba că nu mai avem voie să avem contact de exemplu cu colegii de muncă. Atunci ar trebui să ieșim din lume. Și tocmai aceasta nu trebuie s-o facem (1 Corinteni 5.10). În afară de aceasta noi avem o însărcinare categorică, aceea de a vesti Evanghelia în lumea aceasta (compară cu Faptele Apostolilor 1.8; Luca 24.48; Marcu 16.15; Matei 28.19 și așa mai departe). Noi nici nu am putea îndeplini această misiune dacă ne-am izola complet de cei necredincioși.

În prima sa epistolă către credincioșii din Corint Pavel scrie categoric: „*Dacă cineva dintre cei necredincioși vă invită, și vrei să mergi, atunci ....*” (1 Corinteni 10.27). Acest „a vrea să mergi” are ca premisă că în mod conștient accepți această invitație. Nu o urmezi automat. De aceea este important să faci un astfel de pas cu rugăciune și înaintea Domnului și să decizi în dependență de Duhul Sfânt, dacă se cuvine acceptarea unei astfel de invitații. În afară de aceasta în cadrul unei astfel de invitații, prin rugăciune să cauți orice ocazie să dai mai departe vestea bună despre cruce. Dacă aceasta nicidecum nu este posibil sau nici măcar nu gândești la o astfel de mărturie, atunci un creștin credincios nu are nimic ce căuta într-un astfel de loc.

Dar dacă de exemplu cineva vrea ca împreună cu un necredincios să întemeieze o firmă, el se leagă de bună voie cu un necredincios. Cu un cuvânt: ei au părtășie. Același lucru este valabil în cazul unei căsătorii cu un necredincios. În aceste versete însă Pavel nu vorbește despre încheierea unei căsnicii, căci o căsnicie încheiată nu are voie să fie ruptă.

Această conviețuire comună întinează pe cel credincios. Căci el se identifică cu păcat și necredință. Prin aceasta el spune că păcatul este bun în ochii lui Dumnezeu. S-ar putea ca el personal să nu fie de acord cu răul și să ia poziție împotriva lui. Dar faptul că el se leagă cu cineva caracterizat prin necredință și păcat îl face pe el însuși întinat (moral).

Părtășie nu înseamnă altceva decât să urmărești aceleași țeluri și interese. Dar cum pot fi laolaltă lumina și întunericul, dreptatea și fărădelegea? Apostolul justifică imposibilitatea legăturii unui om credincios cu unul necredincios prin aceea că nici pe Hristos nu-L poți pune pe aceeași treaptă cu Belial, diavolul. Căci aceste două persoane total diferite în orice privință nu au nimic comun. Așa cum Templul lui Dumnezeu nu are nimic comun cu templul idolilor, tot așa cei mântuiți nu au nimic comun cu cei nemântuiți. De aceea în ochii lui Dumnezeu este nu numai o grozăvie să legi pe Hristos cu Belial și Templul lui Dumnezeu cu templul idolilor, ci și că un credincios încheie o legătură cu cel necredincios.

Și legăturile exterioare pot întina

Apostolul ne mai dă un motiv minunat pentru a căuta numai părtășia cu Dumnezeu și cu ai Săi. Dumnezeu locuiește și umblă printre credincioși. El dorește să fie alături de ei ca Dumnezeu și Tată în viața lor zilnică și să-i poată recunoaște ca popor al Său. Însă aceasta este posibil numai dacă ei se țin departe de orice întinare.

Se referă o astfel de întinare numai la cele două exemple despre profesie și căsnicie? Nu, orice legătură de bună voie face parte din această categorie. Dacă de exemplu colegii de muncă se întâlnesc regulat într-o cârciumă, ca să petreacă seara împreună: ce parte are cel credincios în aceasta? Dacă cei necredincioși alcătuiesc grupe pe facebook, care nu au nimic a face cu teme profesionale, de școală sau de serviciu: ce are un credincios de căutat aici? În felul acesta se poate continua ... Fiecare trebuie să se recunoască în ce domeniu al vieții sale amenință astfel de pericole. Și să se distanțeze consecvent de ele.

Aceste exemple arată că legăturile exterioare deseori revelează și o părtășie lăuntrică. Din acest motiv apostolul Pavel atenționează categoric cu privire la un astfel de amestec de lumină și întuneric. El întinează.

Să dai cele sfinte câinilor (Matei 7.6)

Samson s-a legat cu dușmanii lui Dumnezeu, cu necredincioșii. Cu regret mereu cu cei întinați. Cu privire la acest subiect și Domnul Isus a spus ceva concret. În evanghelia după Matei 7.6 se spune: *„Nu dați ce este sfânt câinilor; nici nu aruncați perlele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie.”*

Celor care nu sunt sfinți nu trebuie dat ce este sfânt – deci exact ceea ce este Dumnezeu: sfânt. Căci Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt (compară cu Levitic 11.44; Iosua 24.19). Cum „se dă” oamenilor întinați ce este sfânt? Prin aceea că îi lași să ia parte la binecuvântările relației unui ucenic cu Tatăl său din cer. Aceasta are loc prin aceea că te legi în exterior și în interior cu acești oameni necredincioși. Atunci nu se mai face nici o deosebire între ce este sfânt și ce

nu este sfânt. Se procedează așa ca și cum binecuvântările sfinte ar aparține și necredincioșilor – dar ei sunt păcătoși – se aruncă perlele minunate ale binecuvântărilor divine înaintea porcilor. Aceștia calcă în picioare perlele - ei nici nu pot face altfel, deoarece ei nu le pot prețui – și sfâșie pe credincioși. Două exemple din Vechiul Testament ilustrează gândul acesta, primul din ele fiind Samson însuși:

1. Samson (Judecători 16): Mai întâi el s-a legat cu Dalila, care făcea parte din dușmanii poporului lui Dumnezeu. Prin aceasta el a arătat că nu este nici o deosebire între ceea ce este sfânt și ce nu este sfânt. Aceasta a condus, ca după multă stăruință din partea ei să-i facă cunoscut tainele inimii lui. El a lăsat-o să aibă parte la taina puterii lui, care constituia taina credinței lui. El a aruncat ceva sfânt înaintea „câinilor” , pe care ei nici nu-l pot înțelege. Ce s-a întâmplat? Ei au călcat în picioare aceste perle și au sfâșiat pe bărbatul care s-a unit cu ei în exterior.
2. Lot (Geneza 19): El s-a legat cu oamenii păcătoși din Sodoma și Gomora. Probabil și soția lui descindea din aceste cetăți. Când s-a ajuns ca el să prezinte ginerilor lui Cuvântul lui Dumnezeu (în cele din urmă aceasta era evanghelia care i-ar fi salvat), el era în ochii lor ca unul care glumea. El era într-adevăr un credincios (2 Petru 2.8). Dar deoarece el nu s-a despărțit de nedreptatea Sodomei, a permis ca credința lui și el însuși să fie călcat în picioare ca perlele. Era aproape ca locuitorii Sodomei să-l sfâșie pe Lot. Numai Dumnezeu a împiedicat aceasta.

Cine se leagă cu oamenii păcătoși, acela dă câinilor cele sfinte. El aruncă înaintea porcilor perlele lui Dumnezeu. Probabil cineva gândește: cine se adaptează la lume, așa cum a făcut Lot, acela nu mai are nici o perlă. Realmente însă el are încă credință și rămâne un credincios. Însă prin comportarea lui credința ajunge să fie disprețuită de cei necredincioși. Ei simt că un astfel de mântuit este „altfel”, cu toate că el nu trăiește altfel decât ei.

În privința aceasta trebuie să se țină minte: să fii fără Dumnezeu nu înseamnă că acești oameni principial duc o viață morală reprobabilă. Omenește pot fi oameni foarte nobili. Dar ei trăiesc fără Dumnezeu! „*Să-Mi fiți sfinți, pentru că Eu, Domnul, sunt sfânt; și v-am despărțit dintre popoare ca să fiți ai Mei*” (Levitic 20.26). Dumnezeu nu vrea nici o amestecătură a celor sfinte cu cele ce nu sunt sfinte. Ce este sfânt trebuie să se deosebească de ceea ce nu este sfânt (compară cu Levitic 10.10; Ezechiel 22.26).

Paguba adusă de legăturile care nu sunt conform Scripturii

Paguba legăturilor, care nu sunt conforme cu Scriptura, este dublă:

1. Ce este sfânt, perlele, sunt călcate în picioare și sunt jefuite de valoarea lor. Oamenii lumii acesteia își dau seama că noi suntem credincioși, chiar dacă noi ne legăm cu ei. Sentința lor va fi atunci: ce este sfânt, ceea ce caracterizează pe oamenii aceștia, în mod evident nu este în contradicție cu lumea aceasta și cu atmosfera ei. Prin aceasta ceea ce este sfânt devine profan pentru necredincioși. Suntem noi conștienți de aceasta, atunci când noi ca ucenici ai Domnului facem

lucruri în comun cu lumea, fie că este vorba de lumea teologică, culturală, sportivă, filozofică sau politică?

2. Noi înșine suferim pagubă: „Porcii” ne sfâșie. Evident Domnul Se referă aici la porcii sălbatici; și porcii din gospodărie au fost cu câteva secole în urmă destul de sălbatici, aproape animale neîmblânzite. Ei distrug mărturia credinciosului și sfâșie credința lui. Cât de des un credincios, care a început să se unească cu lumea, s-a ruinat spiritual, moral și în credința lui!

Există o aplicare foarte actuală a acestei învățături: în unele locuri se serbează așa-zisele servicii divine pentru oaspeți. Necredincioși și credincioși trebuie să cânte împreună cântări de laudă lui Dumnezeu. Sunt intonate cântări de laudă. În privința aceasta nu este nici o diferență fundamentală, așa își imaginează ei. Dar cum pot oamenii necredincioși să adore pe Tatăl? Ei nu înțeleg aceste perle. În final ei calcă în picioare aceste perle, disprețuiesc ce este sfânt și totul suferă pagubă. Chiar dacă Dumnezeu în îndurarea Sa poate folosi astfel de activități pentru mântuirea unui om, totuși fundamentul lor este în contradicție cu versetul acesta.

Însă desigur aceasta nu înseamnă că un evanghelist nu ar putea invita oameni necredincioși la o predică într-o adunare (biserica) locală. Dimpotrivă – el trebuie să facă aceasta. Și desigur noi ne bucurăm când vecini și cunoscuți participă la strângerile laolaltă în Numele Domnului, în mod deosebit la vestirea Cuvântului (compară cu 1 Corinteni 14.23-25). La aceasta este oricine invitat cordial.

Samson este pentru noi un exemplu de atenționare în privința ochilor săi și a poftelor lui sexuale. Însă istoria lui ar trebui la fel să ne păzească de a face lucrări comune cu necredincioșii, respectiv cu principiile care nu sunt corespunzătoare lui Dumnezeu.

Amestecul ucenicilor cu cei fără de Dumnezeu

În locul acesta Domnul respinge orice amestec între ucenici și cei fără Dumnezeu, al oamenilor, care aparțin lui Dumnezeu, cu aceia care Îl resping. Acesta este un principiu foarte important, de care și noi astăzi trebuie să ținem seama. Dumnezeu urăște amestecul credincioșilor cu lumea aceasta. El ne-a scos din lumea aceasta (compară cu Galateni 1.4) și ne-a sfințit pentru Sine Însuși (compară cu 1 Petru 1.2). Dumnezeu face o despărțire între lume și ce nu este lume. Aceste două sisteme opuse nu se potrivesc laolaltă.

Iacov exprimă aceasta în felul următor: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.” (Iacov 4.4).

Este vorba numai despre credincioși și necredincioși?

Însă noi nu ar trebui să gândim că acest principiu se limitează numai la contrastul *extrem* lumină și întuneric, negru și alb. Acest principiu este mai larg. Nu că ai avea pretenția că tu

ești lumină, iar celălalt, probabil un creștin orientat lumesc, ar fi pus în domeniul întunericului. Un astfel de gând nu ar fi altceva decât mândrie spirituală și dovada că tu însuși ești carnal. Căci autocritica trebuie totdeauna să aibă prioritate față de sentința asupra altora.

Noul Testament arată însă că acela care în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu dorește să ducă o viață spre onoarea Domnului nu are voie să facă nici un lucru comun cu cineva care este caracterizat ca vas de necinste (2 Timotei 2.19-22). Numai prin această lipsă de compromise, care trebuie trăită în dragoste, se poate deveni un vas spre onoare. Că cei necredincioși sunt totdeauna vase spre necinste nu trebuie explicat mai mult. În primul rând însă acest tablou arată spre creștini a căror viață nu slujește la glorificarea lui Dumnezeu prin ascultare consecventă de Cuvântul Său.

În același fel este posibil, cu privire la drumul comun al copiilor lui Dumnezeu, așa cum găsim scris în Noul Testament (compară cu 1 Corinteni capitolele 12-14; Efeseni 4; Matei 18 și așa mai departe), să se permită o amestecare. Aceasta nu înseamnă că fiecare părtășie de credință rămâne izolată pentru sine însuși. De asemenea nu este vorba nici de faptul că credincioși, care se strâng pe baza învățaturii biblice despre Adunare (Biserică), nu ar putea primi copii ai lui Dumnezeu care până acum au luat parte la frângerea pâinii într-o biserică creștină. Căci aceia care potrivit cu 2 Timotei 2.19-21 se dovedesc a fi vase spre cinste, nu trebuie să se izoleze, ci „*să urmărească dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată*” (2 Timotei 2.22).

Acest drum comun, deci conviețuirea celor mântuiți în strângerile laolaltă „*ca Adunare*” (Biserică, compară cu 1 Corinteni 11.18), este o parte componentă esențială a vieții de credință. Dar dacă se gândește că se pot face multe lucruri împreună, chiar și frângerea pâinii și alte întruniri, cu creștini care în privința aceasta au conștient alte păreri, atunci se trece cu vederea că în acest caz se unesc căi ale vieții, ale căror fundamente sunt foarte diferite sau chiar contrare.

Ca și creștini acești mântuiți rămân totdeauna „frați” și „surori”, care au fost răscumpărați prin același sânge prețios al lui Isus și pe care trebuie să-i considerăm din inimă mai presus de noi înșine (compară cu Filipeni 2.3). Dar aici este valabil principiul, care este și în domeniul natural și aplicabil și la domeniul spiritual: forța gravitațională trage în jos, nu în sus. De aceea ar trebui să practicăm ascultarea consecventă de Cuvântul lui Dumnezeu – dar în dragoste și smerenie. O astfel de atitudine o va binecuvânta Dumnezeu.

Remarci finale

Am cunoscut pe Samson ca un bărbat care a făcut un început bun. Părinții lui erau credincioși, mama lui trăia, după ce îngerul Domnului i s-a arătat, în ascultare conștientă față de poruncile Domnului. Samson avea după cât se pare un timp al tinereții în care putea savura protecția unei case părintești temătoare de Dumnezeu.

Dar când a ajuns la vârsta căsătoriei, Samson a renunțat la modelul mamei sale și la poruncile pentru un nazireu. Dumnezeu i-a dat aptitudini mărețe și în mod deosebit o putere unică în felul ei. Însă Samson nu a luat aceste daruri ca prilej pentru a onora pe Dumnezeu prin ascultare. Într-adevăr el s-a angajat tot mai mult împotriva filistenilor, a dușmanilor poporului lui Dumnezeu. Dar el a uitat că Dumnezeu caută inimi care se dedică în totul Lui. Astfel sfințenia și curăția au fost mereu abandonate.

Dumnezeu a putut folosi pe Samson în diferite ocazii ca să producă filistenilor înfrângeri amare. Dar sub Samson a fost posibilă numai o ușurare de scurtă durată pentru poporul Israel, pentru un popor care mereu a părăsit în chip rușinos pe judecătorii lui.

Astfel mărturia lui Samson rămâne confuză. Pe de o parte el voia să facă ce este bine și să onoreze pe Dumnezeu. Pe de altă parte a abuzat de puterea lui Dumnezeu în scopuri personale și și-a stat mereu singur în cale. În final eșecul lui a fost așa de mare că Dumnezeu nu l-a mai putut folosi ca slujitor al Lui. Atunci El i-a dăruit în legătură cu moartea sa cea mai mare biruință, pe care Samson a avut-o vreodată.

Iosif – Samson

În final amintim de un tânăr, care – la prima vedere – era într-o situație asemănătoare cu Samson. Este vorba de Iosif în casa lui Potifar și ispitele de apropiere prin soția lui Potifar. Așa cum am spus, la prima vedere o situație asemănătoare. Cu toate acestea atât diferențele cât și rezultatele sunt remarcabile.

- Amândoi se aflau într-o țară străină. Samson s-a dus de bună voie la filistenii. Iosif nu avea nici o contribuție, că el era în Egipt. El nu era din propria vină acolo.
- Amândoi erau într-o situație brizantă. Samson s-a expus deplin conștient acestui pericol și era însuși activ. Iosif a ajuns nu de bună voie în această situație critică. El nu putea s-o schimbe.
- Amândoi au ajuns în cele din urmă în închisoare. La Samson era urmarea drumului său rău. Iosif nu avea nici o vină – dimpotrivă, era consecința unei vieți credincioase, dedicată lui Dumnezeu. La el era mâna lui Dumnezeu care după aceea l-a făcut „salvatorul lumii” (Geneza 41.45).

Sunt situații în care noi nu putem evita ca lumea să nu vină asupra noastră cu ademenelile ei. Astfel de situații pot apărea deodată la locul de muncă, la școală, în timpul liber și în alte ocazii. Nimeni nu poate face nimic dacă el sau ea este atras/atrasă deodată de colega

simpatică sau de colegul simpatic într-o situație neplăcută. Întrebarea este însă atunci, cum vom reacționa noi. Dacă noi ne punem conștiinți în pericol, ca Samson, vom suferi o înfrângere. Dacă este vorba de o situație nevoită, ca la Iosif, putem învăța de la Iosif cum putem ieși din situație fără a suferi pagube lăuntrice morale.

Care era secretul biruinței la Iosif? Ce a făcut el altfel decât Samson? Numim trei puncte:

- Iosif era un tânăr temător de Dumnezeu. El a spus: „*Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?*” (Geneza 39.9). El știe că fiecare păcat era un păcat împotriva lui Dumnezeu. Vrem să ne întipărim adânc aceasta. Fiecare păcat nu produce pagubă numai nouă (sau uneori și altora), ci fiecare păcat este o jignire a lui Dumnezeu. În privința aceasta trebuie să fim foarte sensibili.
- Iosif a fugit. Când și-a dat seama că acum situația se agrava, a fugit. Urmarea a lăsat-o în seama lui Dumnezeu. Puterea lui a constat în fugă. Fuga este uneori lașitate. Dar când vine diavolul să ne ispitească, când carnea este excitată și în noi se ridică pofta, atunci există numai această singură posibilitate: cât mai urgent afară. Dacă ar fi făcut și Samson așa! Noul Testament ne solicită de mai multe ori să fugim. Noi trebuie să fugim de idolatrie (1 Corinteni 10.14). Noi trebuie să fugim de curvie (1 Corinteni 6.18). Noi trebuie să fugim de poftele tinereții (2 Timotei 2.22). Noi trebuie să fugim de iubirea de bani (1 Timotei 6.11). Fuga este recomandată totdeauna când diavolul provocă⁵ natura noastră veche. Fugă înseamnă să faci ocolișul cel mai mare posibil în jurul persoanei sau al lucrului.
- Iosif a luat o decizie clară. El nu voia să păcătuiească. Hotărârile le luăm totdeauna cu inima. De aceea Noul Testament vorbește în Faptele Apostolilor 11,23 despre o „hotărâre a inimii”. Învățăm de la Iosif că mai întâi noi trebuie să vrem și apoi în al doilea rând s-o facem din dragoste pentru Domnul nostru, și că în al treilea rând s-o facem cu adevărat.

În final rămâne întrebarea: Cu cine vrem să ne asemănăm? Cu Samson sau cu Iosif? Vrem să fim o jumătate de creștin, sau să ne punem cu totul de partea Domnului nostru?

Proverbe 4.18: Dar cărarea celor drepiți este ca lumina strălucitoare, care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină.

Proverbe 10.17: Respectarea îndrumării este cărarea spre viață, dar cine părăsește muștrarea se rătăcește.

Isaia 26.7: Calea celui drept este netedă; Tu, Cel Drept, netezești calea celui drept.

---

⁵ Dimpotrivă noi trebuie să ne împotrivim diavolului când este atacat adevărul credinței lui Dumnezeu (Iacov 4.7; 1 Petru 5.9; Iuda 1,3; Efeseni 6.11 și versetele următoare). Cu regret noi fugim deseori când ar trebui să ne împotrivim și încercăm să ne împotrivim, când trebuie să fugim.